

Czíslo 21.
26. meje.

Bonhai Bóh!

Létnik 22.
1912.

Sy-li spěwał,
Pilne dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođen ty.

Z njebjes mana,
Njech či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

F.

→ Sserbske njedželske lopjeno. ←

Wudawa żo kóždu żobotu w Ssmolerjež knihiczhchěrni w Budyschinje a je tam sa schtwórtlétmu pschedplatu 40 pj. dostacż.

Swjatkownicžka.

Psalm 51, 12—14.

To je spodžiwny džen był, džen prénich žwatkow w Jerusalemje. Kaf móznie tam psches zły dom schumiesche! Kaf jaſnje wochnjowe jaſyki nad hłowami węczobnikow žwēcžachu! Kaf žiwe tueži wo tych wulkich žiwach Božich žwēcžachu, kaž jím tón Duch da wurečzecž! Schto je nam wot teho wscheho wostało? Tamne swonowne ſnamjenja žu żo ſhubile. Žadyn mózny wetr psches naſche Bože domy njeſchumi, žadyn woheń s njebjieß dele nježapa. Tola tu hłownu węž hishcze dženža mam: žwaty Duch hishcze pschezo pschikhadža, hdżež wotewrjene a ſwólniwe wutroby namała. Proſchmy jeho, so by tež k nam pschischoł a žwatkowne žohnowanje nam pschinjeſł. Kotre je tuto žwatkowne žohnowanje, kotrež ſebi wuproscham? Naſch teſt naſz počasjuje na džělo, kotrež dyrbi Bóh w naſz dokonjecž, na ſchłodowanje, kotrež dyrbi wot naſz wotwobrocžicž, na troſcht, kotryž dyrbi nam wudželicž.

1. „Stwoř we mni, Božo, czistu wutrobu a daj mi nowego westeho ducha“, tak w tym bołosnym a porażazym ſaczuwanju proſzymy, so naſcha wutroba czista njeje. Wschelakore žu wutroby jenotliwych. Tu žu hrube wutroby, ſamknijene ſa kóždy ſacziſhcz Božeho žłowa, ſymne a bjes luboſcze pschecžiwo bratram. Tam žu twjerde wutroby, wo kotrež tón ſknes podarmo klapa ſ porſtom ſwojeje hnady kaž ſ hamorom žwojich žudzenjow, kotrež

w žłonzu ſboža kaž w deshcžu czebnoſcze bjes wſchitkich mijeffich ſaczućzow wostawaju, žo ani njeponižuju ani žo njepolepſhują. Tu žu morwe wutroby, pschi kotrychž je wſchitko ſpěwanje a dželanje, ſemſchikhodženje a ſpovjeſdanje, woprowanje a jaſmožinudawanje jeno ſwonkowne pschimwucžene waschnje. Tam žu ſenje wutroby, kotrychž myſle zyle pschi jich ſemſkim powołanju wižajo wostawaju, kotrež nicžo druhe njeſajimuje, khiba jich dželańja, jich rola, jich kłamańja, pschi kotrychž pał wo pytanju ſa njebjeskim ſublami, wo poſkracžowanju w žwyczeńju, wo žiwenju žwiateho Duha nicžo njeje pytnyčz. Tu žu horde wutroby, tak pschewſate wot žwojich wumyſlenych pocžinkow, so pschi ſebi rjeknu: ja ſym bohaty a mam do wole doſež a njepotrjebam nicžeho, a wſchitkich, kiz tak wyžoko njeſteja, ſazpiwaju. Tam žu lohkoſmyſlene wutroby, kotrež drje na lóſchty žweta, na ſwjeſzelenja a ſlóſchtowanja myſla, ale hishcze ženje ſebi kħutnje to praschenje njeſku pschedpołožile: schto mam czinicž, so bych węczne žiwenje herbował? Tu žu poſoſcze wutroby, kotrež ſtajnje mjes Bohom a žwětom tam a ſem khablaja a pschecželſta ani tuteho ani tamneho parowacž nochzedža. Tam žu pocžazne wutroby, poſa kotrychž žadyn ſacziſhcz njeſwudžeržuje, žane dobre pschedewſacze njeſwutraje, kotrež dženža we wochnju nutrnoſcze žo rucze ſahorja, ale jutſje žu ſaſo ſymne a morwe kaž wupalený popjel. Tu žu staroſćiwe wutroby, kotrež pod czežu staroſcžow ſdychuju a ſkorža, ale woſna ſapowěſcheja, so žana žłoncžna pruha bójſkeho troſhta žo pschedobycž njeſože. Ale czistu

wutrobu — teje podarmo pytasch. To je nashonjenje kózdeho, schtož Šiob (9, 2. 14, 4) wupraja: Ža derje wém, tak móže čłowjek prawy wobstacž psched Bohom? Schtó chze namakacž cžisteho mjes tymi, hdžez žadyn njeje? Cžlovska wutroba je sa-wérne zyłe nječista. W njej ſo czemne požadanja a hrosne lósczy mjerwja. Kaž ſe žumpadkojteho týmjenischéza stajne nje-strowy dym wustupuje, tak ſ potajnemu bahnischéza wutroby ſo njepešteſtawajz ſle pomyslenja roswiwiua; wone ſamo naſche naj-ſwječiſche pochniwanja, naſche najlěpsche pschedewſacža womasuja, naſche najdrobnische ſtukki kaža, haj, do naſchich modlitwów ſo ſe-čiſchežuju, ani w cžazach najſwječiſcheje nutrnoſeſe psched nimi njeſkym wutkowanii. Schto pač chzemý hakle wo cžazach prajicž, hdžez na ſo njeležbujem, hdžez je wutroba ſebi ſamej a ſwo-jemu drémanju pschewostajena! Kač husto ſ tajkeho drémania wozucžiſchi ſo ſtróžim nad ſyku hordych, njeļubosćiwhch, ſawiſt-ných, njeſpočiſiwhch požadanjow a pomyslenjow, kotrež ſo tam horje a dele žołmja a zyku wutrobu womasaja. Steji w naſchej možy, tute hréshne hibanja podlóčicž, tute požadanja moricž? Naſch Šbožnik je wſchal prajil: Šbožni ſu czi, kiž cžisteje wutroby ſu, pschetož woni budža Boha wiđicž. Ale njeje won nam ſ tym něſhto psched wocži ſtajil, schtož ſe ſwojeje možy ženje njemóžemy dozpicž? Želijo Bóh wutrobu cžistu nječizni, wona nječista wo-stanje. Teho dla džé proſhym: Stwoř we mni, Božo, cžistu wutrobu. Stworicž, to žane ſtworjenje njeđokonja; to ſamóže jenicžy ſtworiczel psches ſwoju wſchewomóz. Dyrbi-li ſo naſcha wutroba cžista ſežinicž, dyrbi ſo zyłe pscheměnicž a wobnowicž ſ nowymi možami napjelnicž. Na město dotalſcheje wutroby dyrbi ſo nowa wutroba ſadžicž. To jenicžy Bóh ſamóže. A won chze to cžinicž. Pschetož won ſlubi (Ezech. 36, 26): Ža chzu wam nowu wutrobu dacž a chzu wam noweho ducha do waž dacž; a chzu tu ſamjeñtnu wutrobu ſ waschego cžela wſacž a chzu wam miaſnu wutrobu dacž. Duž proſhym wo nowu wutrobu a wo noweho wěſteho ducha!

2. A tajkej proſtwje ſo wſchal hakle tehdh w prawej nutrnoſeſi roſbzudžam, hdžez ſmij wo nječiſtoscži ſwojeje wutroby pscheſwědženi a dla ſchłodowanja, kotrež nam teho dla hroſy, naſtróženi. Potom pač tež psched Bohom tſchepjetajo ſdyhujem: Njeſacžiſn mje wot ſwojeho woblicža a njeſmi ſwojeho ſwiateho Ducha wote mnje. Njeſkym ſebi ſaſkužili, ſo Bóh naž ſacžiſnje? Hdžez winy ſwojeho žiwenja hromaduſiſčim, hdžez na wſchitke ſwoje pschedupjenja ſpominam, hdžez po ſwiatym ſalonju naj-wyſhſcheho ſudnika, psched blyſtacžom jeho prawdoſeſe ſwoje žiwenje pruhujemy; hdžez dyrbimy pschidacž, ſo je to najlěpsche pola naž tola hiſchče womasane a ſanjeſhwarnjene a wodacža potrjeba; hdžez dyrbimy ſo pscheſwědžicž, ſo naſcha wola ſ tej jenicžy ſwiatej a dobřej wolu naſchego Boha psches jene njeje, ale ſo pschecžiwo njej ſpjecžuje, ſo je rědko hdžez ſwólniwa poſlu-čacž, hdžez won rjeſnje: teho ſo wostaj, to cžin, to pschecžer! — njeđyrbimy dha ſe rženjom a tſchepjetanjom wuſnacž: we naž je pschicžinu doſeſ a nadoseſ, ſo Bóh naž wot ſwojeho woblicža ſacžiſnje? Tuto khostanje, runjež poſlune ſaſkužene, by pač ſa naž tola žaſtoſne bylo. Kač bě nam džecžom wokoło wutroby, hdžez nan abo macžer, dokelž běchmy njepoſkuſhni byli, ſwoje woblicžo wot naž wotwobročiſtaj a žane poſladnjenje luboſeſe na naž njeſložiſtaj a my podarmo ſo prázowachmy, jimaj do wóczka poſladnycž a tam wodacže namakacž. Tehdh njevježachmy, hdžez chžyli psched ſtýskom a njeřerom wostacž. Ale wjele žaſto-niſho by bylo, byli naž Bóh wot ſwojeho woblicža ſacžiſný. Dha bychmy ſ jeho bliſtacžem wustorženi, ſ jeho hnady wuſamknjeni byli, dha njeſmohli ſo jeho pomožy w žiwenju a wumrjecžu, ſa-čaſ a wěčnoſeſ wjazh nadžijecž, ale bychmy jeho ſudženju a khostanju pschedpodacži byli. Rajke njeſbože by to bylo, psched

kotrymž chžyli tola rad wutkowanii bycž, ſajke khostanje, ſ kotrymž chžyli naž Bóh tola pschedepuſteſež!

Ale my ſo hiſchče druhého ſchłodowanja bojimy, hdžez ſo dale modlimy: Njeſmi ſwojeho ſwiateho Ducha wote mnje. ſswiateho Ducha ſmij w ſwiatej hiſchzenizy doſtali, ale my móžemy jeho ſaſo ſhubicž. Psches kózdy hréch ſo ſwiaty Duch ſrudži a, jeli ſo ſo njeſwobrocžimy, ale w hréſchenju wostawamy, ſkónčnje wot naž wotſtupi a naž ſebi ſamym a ſlym ducham pschewostaji, kiž potom móz nad nami doſtanu, my pschedo hľubje a hľubje padnijemy, ſo ſo ſnadž uſhdy ſaſo njeſmóžemy poſběhnež. Psched tajkej žaſocžu naž tón řenjeſ miłosćiſwje wobarnuj! Won naž wuſklyſch, hdžez w ſtyſknosiſi ſwojeje wutroby jeho troſcht ptymy!

3. „Troſchtuj mje ſaſo ſe ſwojej pomožu.“ Schtó njeby troſchta potrjebný byl? Njeſkym dha wſchitz w ſwěcze žiwi, kiž je połny njeđokonjanofeſzow? Nima kózdy ſwój ſchíž noſyč? Sańdze hdž džen, na kotrymž njebych ſwchelake ſdyhovanja ſ wutroby wustupowale? Nima tón tač, tamón hinač czerpicž? Tón pod cžegu ſhudobu, tamón pod cželnymi boſoſčemi, tón pod cžeglik domiaſzom ſchížom, tamón pod cžeglik ſwojeho powołania. Husto ſo boſoſč na boſoſč, cžehnoſeſ na cžehnoſeſ ſopi. A temu hiſchče njeſmer pschistupi, kotryž ſpominanje na naſche wſchelakore pschedupjenja, cžega naſcheje hréshneje winy nam načini. Njeje husto ſwokowa ſu ſu runje teho dla tač boſoſna, dokelž je ſcžeh wěſtch hrečhow? Bohu budž džak! my wěmy, hdžez mamy ſo wobročicž, hdžez je nam ſiyſkno; pola teho řenjeſ je hnada a wjele wumoženja pola ujeho. Teho dla won naž pschedo ſaſo ſe ſwojej pomožu troſchtuje. My pač njeſapomnimy, ſwojej proſtwje pschistajicž: Tón hotowy Duch ſdžerž mje. Chzemylí ſi měrej pschicž, dyrbimy połnu wěſtoſeſ měč, ſo je nam pomhane. A tutej wěſtoſeſi pač njeſchňudžem, ſhiba psches ſwiateho Ducha, kotryž naſchu wutrobu napjelnja a nam ſwědženje dawa, ſo ſmy Bože džecži a ſaſo Božeje hnady dželomni. Wo tuteho hotoweho Ducha w tuih ſwježenſkikh dnjach proſhym, ſo by naž ſ měrom a radoſeſu napjelnit, naž w naſchej ſlaboſeſi poſylnit, w naſchej ſhudobje wobohacži, w naſchej miſh naž troſchtowal. Won je wólniwh a hotowy, tež w naſchich wutrobach ſebi wobhdenje cžinicž. Hamjen.

M. w Hr.

Na ſwiatki.

B. Schmolk.

(Schmüdt das Fest mit Maien —.)

Hlóš: Jeſu, moja kraſnoſeſ —.

Meje dženſa ſtajcže,

Róže, kwětki ſkrajcže

Mětk na róčny cžaſ.

A wam Duch Božej hnady

Pschikhadžuje radž,

Doma pyta waž.

Witajeſe joh' wutrobnje,

So by jeho jaſnoſeſ dała

Sbože wam, waž troſchtowala.

Troſhtarjo wſchěch ſrudnych,

Wucžerjo tež blyſtacž,

Duchu pomožnij,

Pucž nam poſaujefch,

Měr nam wobradžuſeſ,

Naſcha ſwěza ſy.

Pomhaj nam, naž poſylni ſam,

Chžyli nam ſwoju hnady ſiewicž,

Duchu ſ cželom ſchewicž.

So eže mogli pôsnacž,
Jesu, tebje wusnacž,
Sahot wutrobu!
Nawucž naž, kaž hñemh
Prophcž eže, so wemh,
Schto eži lube tu.
Kíž by ty tak bohaty,
Pomhaj, troštuji s njebjiež dele,
Tu je stracha wjele.

Rosßwecž, hñewa jažna,
Maczej, studzeń krafzna
Wysł a wutrobu;
Rosschfréj, płomjo hñwate,
Dusche kamjenjate
S twojej luboſežu
Twar ſej tudy hñwjatniu,
So ſu dusche ſahorjene
Bohu hñuzicž rjenje.

Sloth deshcžo, wjele
Žohnowanja dele
Szczel na kſchecžanſtwo. —
Na tw'e ſłowo w kraju
Njech ſaf' wuliwaju
Płodne rěki ſo.
Spožcž netk th, ſo ſłowo by
Płody dobre ſtokrōcž dalo,
Wſcho, ſhtož chzeſh, ſo ſtało.

Njech twój woheń ſapa,
Mróčzel mila ſapa
Na naž wſchitlích tu!
Twojej hnady ducže
Wſchewinje njech kruče
Czelnui wutrobu.
Njedaj wſchak nam wjazy tak
Hrēchny pſchah kaž předy cžahacž,
Pomhaj ſo hrēcha ſtawacž.

Spožcž nam dokonjenje
A přjódłwſacžu tež rjenje.
Wodž naž, kaž ty chzeſh.
Wuſwol duschu moju
Gſej ſa khežu ſwoju,
Hdzež rad bydlicž chzeſh.
Nawucž naž wſchak ſ nowa ſaf',
Kaž my Chrysta wusnajemy,
Wótza lubujemy.

Cžin, ſo kſchij nam płodži,
W cžemnoſczach ſo rodži
Twoja hñewa nam.
Wěry kſhidla daj nam,
A horam dopomhaj nam
A Zionſkim ty ſam.
Haj, naž wucž ſwój wérny pucž;
Nježn w poſlednej ſo nufy
Nam, o ſtajeze, zuſy.

Stejmž w jeho ſlubi;
Ach, to moji lubi,
Stajnje wopomámy.

S Bohom chžemh khodžicž,
Wěry ſlutki płodžicž;
Tak ſoh' cžesžimh.
Junu my tež budžemh
W khlodku tamnyh mejow wostacž,
Wěžnu ſbóžnoſcz doſtacž.

Jurij Bróſk.

Sswjatki.

To bě krafzny džen, jaž bu na wucžobnikow hñwjath Duch wulath. Woni běchu jeho doſtawſhi na napohlad eži ſami, kíž běchu předy byli, a běchu tola zyle hñajſhi. Móz Boža bě w nich dželawa a to ſo na jich rězach, na jich dželawoſeži a na jich zylém žiwiſenju poſla. Eži ſatrafeni wucžobnižy, kíž ſo ſady ſamknjenych durjow pſched židami khowachu kaž ſknadžik pſched kraholzom w czernjach, ſtejachu tu nětko kaž rhezerjo, kíž žaneje bojoſeže njeſnaju. Eži, kíž mějachu předy tež hněw na bližſchich, běchu nětko polni najwjetſcheje luboſeže.

Sswjath Duch je ta cžerjaza móz w kóždym prawym ſchecžijanu. Sswjata kſchecženiza je jeho nam dala. A nětko wón w naž bydli, níž jako hóſcž, kíž ſi měrom na pſchipolaſanhym měſeže w domje ſedži a nikomu ničo njeſkaſa, ale jako hoſpodař. Na wſcho wón hłada, wſcho wón ſudži, wſcho wón ſasa, ſlemu wobara, a ſi dobremu honi. Njepraj, ſo jeho hłobž njeſklyſhich. Wón rěči tola wótsje doſež ſi tebi. Pſches kóžde Bože ſłowo, kíž klyſhich abo cžitasch, pſches kóždu dobru radu wérjozeho kſchecžijana, pſches hłobž twojeho hñedomnja njerěči nichťo druhi hacž hñwjath Duch, kíž w tebi bydli. Poſluchaj jeno na jeho rěče a to njebudže tebi ſi njeſbožu. A njech ſo tutón róžny cžaž hñwjatkow ludžo ſažo tuteho ſwojeho najlepſchego pſchecžela dopomnja a ſo pod jeho radu ſi nowa ſtaja.

Sswjath Duch paž je tež ta cžerjaza móz kaž w zyle ſyrlwi tak woſebje w hñwjathm miſionistwje. Młodži miſionarojo bydli bórſy pſchecžali, nana a macž, wótzny dom a wótzny kraj woſuſhcež, hdž by hñwjath Duch pſchecžo ſažo někotryh njeſbudžiſt a ſi kraja njevolal. A naſchim miſionaram wonkach mjes pohanami by ſo bórſy woſludžiſo, pohanam předowacž a wſchu dobrotu woſokowacž, jich wucžicž a ſi dobremu naſjedowacž a ſa to wot nich ničo hacž ſam ſejecž, ſamu kſhiwdu a pſchecžehanje doſtawacž, a jim by ſo bórſy ſaſtyskaſo a woni bydli ſo do prěnjeje lepſcheje ſo ſyndali a ſo domoj dowjeli, hdž by hñwjath Duch jich wonkach w jich czežlim džele nježeržaſt a jich muczne možy njeſběhaſt.

Duž wažny ſebi hñjateho Ducha a njeſrudžmy jeho ſe žanej njeſklyſhnoſežu! Njech naž wén hñjecži, ſylni a ſi dobrymi počinkami pſchi, ſo bychmy, hdž ſo wſchě ſwětſi ſelenja a ſežea, tež my ſchtomu byli, kíž ſežea a płodh njeſu, bližſhemu ſi wužitſeſt, Bohu ſi cžesži a ſebi ſamemu ſi ſbóžnoſeži!

Šid Epſtein.

Woſrjedž ſańdženeho lětſtotka po cžažu ſucheho předowanja cžlowſkeho roſoma w rheinſkim kraju požohnowane cžažy pſchiňdzechu. Sswěrni Boži hñedzy běchu wustupili a woſhadly ſi morwoth ſi žiwiſenju ſbudžili. To běſche ſbóžny cžaž.

Tehdy wot židowſkeju starscheju rodžených mlodžen ſtajnje, kíž je potom w Saſkej ſe žohnowanjom kſchecžijanskem ſyrlwi a ſchuli ſlužiſi, tam woſkoło cžahasche, ſaph a druhi starý cžapor ſupowatſhi.

Kas do burſkeho doma ſastupi, hdzež ſo tež woheń wěry hñecžesche. Žako ſo ſa ſapami prafchecše, jemu bur trochu ſi zyla wotmoliwi: „Laph? Tych maſch ty ſam doſež; by dže zyle do nich

sawaleny." Spodžiwnje dyrbjesche Epstein swoje wobleczenie wobladacz a rjez: „Sa” — „Haj ty, ty masz rostorphane drascenje wutroby. Na jednore waschnje jemu bur na to jeho woczi wotewri a jemu pokasa, kaf je wschtke kasnje pschestupował, a so je też požadanje hręch a jeho satama.

We swojej hamopratwoscej bęsche hacż dotal na swoju pobożnosć hordy młodżenz wéril, so je jako salonjej swérny žid wsché kasnje swédomliwje a dospołnje dżerżał. Sprawny, każ bęsche, woczi dele słozi a, głuboko do wutroby trzechemy, dom wopuscze. Jego pocza czeja cziszczeć, kotrurz hacż dotal czuł njebęsche. Każ wo śnie do druheho doma stupasche. Też tu bęsche so duchowne sbudżenje stało a dom do doma mera pschewobroczo. Na schpundowanje swoj měch czisznyski rjeñy: „Kajka czeja!”

„Ty leniko,” bur śvarjesche. „Ah, tale czeja wschał mie nječisze, ale druha.” — „Kotra?” — „Ssuhod prajesche, so mam rostorphane drascenje wutroby.” — „To też masz.” Nětko jemu bur se saczutej luboscę a sprawnosć Boži puež swérnišcho wuloži.

Epstein hiscze něschto czaşa pschi thchle dobrych ludzoch wosta, na czož, sa sbożom pytajzh, do mesta Bremena dżesche. Tudy je wón, w krutej wérje stejaznych hisczejanow namakawscy a wot nich wodżeny, w hnadle a pósnaču teho kniesa dale rośl; też żadanje, swojego Sbóznika w hisczenizy wuśnacż, bu sylnische a so jemu dopjelni. W dżakapołnej lubosczi je wón potom też drugim s puež pokasowarjom k Chrystuszej był.

Mudra rada.

Ras k Mohamedej jedyn jeho něhdusich wuczonizow pschińdże a k njemu dżesche: „Moja macz je wumrjeła. Mjenuj mi, wulki profeta, tón najrjeński pomnik, kij moħl jej stajicż.” Mohamed wotmolwi: „Dzi a wurji studżen a napowaj s jejnej wodu lacznych!” Tón muž czinjesche, każ bęsche to jemu Mohamed kasał, a je s tym wjese ludzi wobsbożil.

Rjeński pomnik hacż kamjenjowym stajisch swojemu semijetemu s tym, hdijż něschto sa podpjeranje hubjenych, khudnych a khorych wustajisch. Tajich studnijow dyrbjało, wobębie na wsach, hiscze wjazy bycz. Praji tola też Chrystus: Dobrotu czinicż a wudżelecz njezapomincze, pschetoż tajke wopory spodobaju so Bohu derje!

Młotowana dżakownoscż.

Na pōscze stejesche wojał psched wołnom a żadasche ſebi pōstnu pjenieżnu khartku, so by pjenesz wotpóźlał. Sady njeho czała wobiebną knies a chze też na pōst. Temu so to dżiwno ſda, so chze tu wschodny wojał pjenesz wotpóźlaż. „Duz dha”, tak wobroczi so wón na wojała, kij nětko runje na pulcze na swoju pjenieżnu khartu psiche, „prajče mi jeno, lubi pschecżelo, komu pjenesz sczelecz. To tola hiscze świet klyschal njeje, so wojał pjenesz prjecz sczele, město so by je dostał.”

„Nó, haj wschał,” wotmolwi wojał, „ale moja macz je jara khuda, a duż hym se swojeje mſdy a s teho, so hym pschi pschecżenjenju jeneje swójby pomhacż zmęł, ſebi toleś nalutował a tón jej nětko k hodam sczelu. Wona so lědma někak žiwi, tak dolho hacż hym ja pola wojałów.”

We wobliczu wobiebneho kniesa so radość blyschczesche. Wón wuczeze swoju mōschen, da temu wojałek ſloty 20 hriwnat a dżesche k njemu: „Tón pschipołozcze sa swoju macz a pišajcze jej, so jej swoże pscheju, so ma tajkeho pěknego a dżakownego hyma!”

Wschelake s bliska a s daloka.

Schwaeziz. Swjedżen Bożego kniebuspēčza pschinjeze naszej wožadze preni króz swjedżen sa podpjeranje wérybratrow w rospōšenju abo Gustav-Adolfski swjedżen. Wot wožadu, pschede wschém zyrlwinskiho pschedstejczerstwa derje pschihotowany so wón pod Bożej hnadle derje poradzi, też husečscho pschikhadżaze deschcziki njemózachu jemu sechłodżicż. W 2 hodžinomaj popołdnju so świeđenisski czah młodżiny, nawiedowanym wot naszych pozaunistow a kniežnow zyrlwineho thora, sa kotrejmiž něschto k. duchownych krocze, do Bożego doma poda, kotrurz so s nutrnymi świeđenisskimi hoſciami s wožadu a se ſužodſtwa hacż do požlednjego města napjelni. Poſběhowaze, wot naszych pozaunistow pschewodżane khrlusche, rjam pod nawiedowanjom k. zyrlw. wucžerja Fischera spěwaný měšchanym thor: „Schwal teho Kniesa, moja duscha”, kaž pschede wschém świeđenje świeđeniskeho předarja, k. fararia Mrózaka s Budyschiną, ducha sa światy ſtuk zyrlwinskihe luboscze nad wérybratrami ſahorjowasche. Sserbiski předar po psalmie 26, 6 wožadze pschitwola: „Kniesje, ja lubuju wobydlenje twojego doma a to město, hdjeż twoja czeſc bydlí” nasch świeđenisski khrluschi, kij my spěvamy s džakom sa swoj Boži dom, s dopomijeczom na nufu wérybratrow a jako napominanje jim pomhacż. Psches předarjowe ſkładne, rjane ſłowa buchu poſlucharjow wutroby mózne s luboscę sa nasch rjam Boži dom napjelniowane kaž tež s modlenju a woprowanju sa tych wbohich pohnuwanie, kij Božich domow, Božich ſlužbow, poſrjebijskich hiscze paruja.

Na němskej Božej ſlužbje, katraż so w 4 hodžinach ſapocza, k. duchownym Berg s Budyschiną, rāsnym ſastupowar evangelskej wézy i mječzom ducha dobru, bójsku wěz Gustav-Adolfskeho towarzystwa ſastupowasche a psched jara bohatym poſlucharstwom se wschęch worschtow wožadu předowasche po Mat. 28, 18—20, kaf je Jeſužowe požlednije ſłowo na horje kniebuspēčza ſbudżenje sa tule ſwiatu wěz. Sa-wodnu wołtaru Božu ſlužbu k. farari Mikela-Maleschanski a Szykora-Minakaski wobstaraschtaj a ſkonečnu liturgiju k. farari Rāda-Budyschski a k. wijschski zyrlwinu radzieżel Rosenfranz. Pschi wužhodze bu sa Gustav-Adolfske towarzystwo 150 hriwnow naſkladowanych.

Hiscze so hlowna ſhromadzisna Budyschiskeho pobocžneho Gustav-Adolfskeho towarzystwa, wot kniesa pschedbyndy zyrlw. radzieżela Rosenfranza wodżena, w Hustez hoſczenzu wotmě, na kotrurz bęsche hiscze była hoſczi so ſhromadzila. Knies pschedbyda, na to pokasawscy, kaf je Schwaezanska wožada s rospōšenych wérybratrow wuſchla, hiscze ras woczi a wutroby do džela tuteho towarzystwa wjedžesche a ſbudżowasche, pschi wschém pschemenjenju, kij wone pokasuje, tola nad tymi starym evangeliu ſwieru woſtacz. Knies pišmanjedżer farar Rāda na to wobrash s minjeneho lěta zyłego wulkeho towarzystwa pokasowasche kaž najwažnische s naschego pobocžnego wuſběhny. Skonečnje k. pokladnik Tschentscher pschehlad dohadow s tuteho lěta poda a ſdželi, ſhto je so wudało. Hdijż bęchu wuſtupaze ſobustawy pschedbydſtwa so jenohłosni ſažo wuſwolile, so świeđenii w naſtawazym wjeczorje wobſamki. Skut ſloboscze wérybratrow ſam żaneho wjeczora njeſnaje, kaž s teho klyschachmy, so ma 45 hlownych towarzystw, psches 700 žōnskich towarzystw a kózde lěto psches 2000 wožadow s nimale 2 milionomaj hriwnow podpjeruje. Njech też w naszej wožadze nowe ranje ſahorjenja ſa ſkut, kotrejuž mamu so tež ſami ſa podpjeru džakowacż, naſtanje.

— Swjedżen ſwonkownego miſionstwa budže so lětža w Michalskej wožadze ſwjeczicż. Džen ſwiedżenja, kotrurz budže w juniju, so hiscze wosjewi.

— Gseredu po ſwiatkach je požedżenje herbskeje předarskej konferenzy dopołdnia w 10 hodžinach w herbskim domje. Popołdnju směje so, kaž kózde lěto, hlowna ſhromadzisna towarzystwa pomož ſa ſtudowazych Sserbow.

„Pomhaj Bóh” njeje jenož pola kniesow duchownych, ale też we wſchęch pscheda- a warńjach „Sserb. Nowin” na wsach a w Budyschinje doſtacz. Na ſchitwórcz- ſeta placzi wón 40 pj., jenotliwe cziſla ſa 4 pj. pschedawaju.